

Soort	Aantal territoria	Gem. opp. in h.a.	Soort	Aantal territoria	Gem. opp. in h.a.
Grote lijster ¹⁾ ...	1	7.43	Tijftjaf	8	0.93
Zanglijster	12	0.62	Fitis.....	5	1.49
Merel	20	0.37	Spotvogel.....	2	3.71
Roodstaart	5	1.49	Winterkoning. ...	10	0.74
Nachtegaal ²⁾	0	—	Koolmees.....	17	0.44
Roodborst.....	6	1.24	Pimpelmees	20	0.37
Heggenmus.....	1	7.43	Staartmees ³⁾ ...	?	—
Tuinfluit.....	9	0.83	Boomkruiper ...	2	3.71
Zwartkop	1	7.43	Vink	4	1.86

1) Werd in deel A nu eens hier, dan daar gezien.

2) Vorig jaar broedvogel in verschillende paartjes!

3) Wel werden verschillende malen staartmezen in deel A waargenomen, doch dit waren waarschijnlijk de vogels van het nest dat even buiten Poelgeest op ± 50 m afstand in een peppel langs de Poelgeester weg lag. Dit nest zat tussen de stam en een zijtak, ± 3 m boven de grond. Als nestmateriaal was gebruikt: mos, strootjes, papier en spinrag(!). Verder veel veertjes. Op 19 Mei bevatte het nog vliegvlugge jongen. Op 21 Mei was het nest verlaten.

Joure, December 1943.

S. LAMMERS.

VAN GROEI EN BLOEI EN JAARGETIJD

De kardinaalsmutsmotjesrupsen raken volwassen in het begin van Juni en bewonen dan flink groote spinsels. Ze eten vooral 's nachts, overdag ook wel, maar een beetje sloom. Ze bouwen dan wel aan een nieuw spinseel, wanneer de bladeren in het oude allemaal zijn opgevreten. Dat stukje twijg ziet er dan vies uit: verwaarloosde spinseel-draden met gruis van uitwerpselen. Verleden jaar had een troepje net een mooi nieuw spinseel gemaakt toen een zomerstorm de heele boel stuk sloeg en toen die luwde ging de heele familie aan het verstellen. Ze zaten in rijen naast elkander, de koppen denzelfden kant uit en spinnen onverdrotten zoodat in korten tijd het bouwseel er weer behoorlijk uitzag. Na nog een poosje gingen de volwassen rupsen afdalen naar den grond, om zich daar te verpoppen. Ze lieten zich neer langs een draad, soms één, soms meer tot een half dozijn toe, ieder aan zijn eigen draad, maar door de kronkelende bewegingen werden die draden tot een kabel en het werd toen een echte acrobatenvoering. Die kabels zijn heel sterk; ik heb ze beproefd en ze droegen met gemak vijftig gram; een enkele afzonderlijke draad tot twaalf gram.

Op het oogenblik dat de rupsjes hun veilig spinseelhuis verlieten om hun luchtreis te aanvaarden werd de een of ander opgepikt door een slimme groenvink. Maar dat was een uitzondering. Ook een glanskopmees en een stelletje wielewalen heb ik zich met deze rupsjes zien inkanten.

Soortgelijke verschijnselen kunnen we ook waarnemen bij de bladrollers van de eik.

JAC. P. THIJSSE.

ONZE ENQUÊTES

Wij hebben er heel wat aan de hand. Die naar de Kruisbekken en Pestvogels zijn nu voorloopig afgesloten; ik verwacht niet, dat we nog van een poging tot broeden van de Kruisbek zullen hooren. Van de IJsvogel weten wij nu, dat hij gelukkig nog lang niet is uitgestorven; misschien wil het Ornithologisch Station (genaamd Trekstation Texel) nu wel eens een telling ondernemen. Wel ontvangen wij graag bericht, wanneer er onverhoopt ergens nog jacht gemaakt wordt op IJsvogels.

Over het voorkomen van onze reptielen: Adder, Gladde slang, Ringslang, Duinhagedis, Kleine hagedis, Muurhagedis, Hazelworm, Moerasschildpad zijn al heel wat berichten ingekomen en nu ze weer ontwaakt zijn, verwacht ik er nog meer, liefst met de afmetingen. Ook graag berichten over adderbeet met al of niet ernstige gevolgen.

Dan hebben we de Bloedzuigers (zie vorige aflevering). Daarover kreeg ik alvast één heel mooi bericht van een van onze beste biologen. Hij schrijft: „Uit eigen bloederige ervaring kan ik uw verhaaltje uit de vorige aflevering bevestigen. Niet op Texel, maar in het „Malpivon bij Valkenswaard en het Sarsven bij Nederweert werd ik in 1932 en 1933, bij het „planktonvisschen met bloote beenen in het water staand, telkens onmiddellijk besprongen „door verscheidene groote zwarte bloedzuigers, die in een minimum van tijd sterk bloedende,

Een jonge en een bijna volwassen rups van de Koninginnepage op bloeiende Melkeppe.

(Teekening van Dr. J. Wilcke).

tijftjaffend neerstreek en tenslotte ook zijn eigen liedje liet horen.
Santpoort, 12 April '44.

„maar weinig pijnlijke wonden maakten. En hoe „staat het nu met het verhaal van de bloed- „zuigers, die bij paarden en vee gevaarlijke ver- „bloedingen zouden veroorzaken, als ze bij het „drinken naar binnen komen?”

Dus nog een nieuwe vraag er bij: „wat weet men van ervaringen van paarden met bloed- „zuigers?”

Over de Kleine Rupsendooder verwacht ik spoedig berichten. Het beest komt zoo algemeen voor, trekt op zonnige zandige plekken zoo de aandacht en zijn gedrag is zoo aantrekkelijk, dat ieder wandelaar er wel plezier in moet hebben de heeren Adriani en Baerends een handje te helpen.

En nu onze Koninginnepage. De beslissing nadert. Ik heb Dr. Wilcke gevraagd eens een mooie tekening te maken van een bloeiende Melkeppe met een bijna volwassen en een jonge rups van onze Koninginnepage. Die rupsen eten zoowel de bladeren als de bloemen. De volwassen rups is mooi groen, met zwarte dwarsstrepen en in dat zwart weer roode knopjes. Hij lijkt zoo heel bont, maar wanneer hij in een bloemscherm zit, dan valt hij in het wirwar van bloemen, knoppen en bloemstelen niet eens zoo bijzonder op en de jonge rups met zijn wit verbandje ook niet. De Melkeppe is een van onze mooiste en gemakkelijkst te kennen oever- en moerasplanten. Dus uitgekeken en alvast de Melkeppe bewonderd.

Ik mag niet verhehlen, dat de berichten, die tot dusverre zijn binnengekomen haast allemaal wijzen in de richting van de Peen, onze onvolprezen gekweekte worteltjes. Dat maakt de prachtige Koninginnepage dan voornamelijk een begeleider van de tuinbouw. Een goede beurt voor het cultuurlandschap!

JAC. P. THIJSSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN

Rectificatie. Op pag. 7 en 8 van de Mei-afl levering moeten de bijschriften van fig. 2 en fig. 3 verwisseld worden; fig. 2 stelt dus voor de Donkere Zwever en fig. 3 de Heizwever. *Red.*

Roodstaartje nabootser. Op 12 April hoorde ik hier telkens herhaald het boomkruiperliedje met als slot een tureluuroep, het bleek dat het een roodstaart was, die op een tak boven mijn hoofd zat. Dadelijk daarna begon hij te zingen als een fitis, volkomen natuurgetrouw: de echte fitis scheen er zelfs in te lopen, want hij kwam uit zijn wilgenbosje en ging vlak bij de roodstaart zitten zingen. Een hele tijd herhaalde de roodstaart zijn fitislied, dat hij afwisselde met zanglijstergeluiden. Eindelijk vloog hij weg, maar even later zag ik hem terugvliegen, zingend als een tijftjaf; meteen daarop volgde een krachtige vinkenslag, waarna hij

GERLOF MEES.